

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **EMFI Group s. r. o.**, se sídlem Polanecká 803/72, Ostrava, zastoupena Mgr. Janem Plintou, advokátem se sídlem Místecká 329/258, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2022, č. j. 9 A 90/2020-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 6. 2020, č. j. MZP/2020/580/606, sp. zn. ZN/MZP/2020/580/97, bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ostrava, oddělení odpadového hospodářství (dále též „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 3. 2020, č. j. ČIŽP/49/2020/2274. Tímto rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále též „zákon o odpadech“), kterého se měla dopustit tím, že v rozporu s § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech v době od 3. 1. 2019 do 12. 6. 2019 nezajistila konečnému uživateli bezplatný odběr použitého elektrozařízení v místě dodávky nového elektrozařízení. Za spáchání přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 50 000 Kč dle § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, a § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

II.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Shledal, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem. V řízení se nedopustily ani žádných vad. Podle městského soudu bylo účelem ustanovení § 37k odst. 4 zákona o odpadech motivovat konečné uživatele elektrozařízení určených k použití v domácnostech k tomu, aby se těchto zařízení po ukončení jejich životnosti nezbavovali v rámci směsného komunálního odpadu, nýbrž je bezplatně odevzdali ke zpětnému odběru a zajistili tak jejich zpětnou recyklaci. Bylo tedy povinností posledního prodejce zajistit odběr, resp. odvoz použitého zařízení, a to bezplatně, přičemž z ničeho nelze dovodit, že by se tato povinnost vztahovala pouze k některým nákupům těchto zařízení či pouze k některým způsobům dopravy, příp. k vybraným dopravcům. Stejně tak neshledal městský soud důvodné ani další námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Dle § 37k odst. 4 písm. a) zákon o odpadech má poslední prodejce zajistit, aby konečný uživatel měl možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky. Stěžovatelka však byla ze strany správního orgánu I. stupně pokutována za to, že si účtovala poplatek za zpětný odvoz elektrozařízení (nikoliv zpětný odběr). Na základě uvedeného tak nemělo být žádné přestupkové řízení zahajováno. I správní soud chybně (za pomoci teleologického výkladu) vykládá ustanovení § 37k odst. 4 zákona o odpadech jako povinnost konečného prodejce umožnit svému zákazníkovi zdarma i odvoz starého elektrozařízení. Takto však zákon koncipován není. Zákon o odpadech ukládá toliko umožnit konečnému uživateli v místě dodávky bezplatně odevzdat své staré elektrozařízení. Tato povinnost již ale nezahrnuje bezplatný odvoz použitého elektrozařízení, jak nesprávně dovodil městský soud. Takovou povinnost zákon o odpadech, podle kterého bylo v dané věci rozhodováno, neobsahuje. Výklad správních orgánů a městského soudu vede k nepřipustnému dotování nákladů za přepravu použitých zařízení stěžovatelkou. Stěžovatelka dodala, že v oblasti správního trestání je nutno vždy zvolit ten výklad, který je ve prospěch přestupce. Dovojuje proto, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného.

IV.

pokračování

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém shrnul a rozvedl argumentaci uplatněnou ve správních rozhodnutích. Setrval na závěru, že stěžovatelka jako poslední prodejce nezajistila bezplatný zpětný odběr použitého elektrozařízení pocházejícího z domácností od konečných uživatelů v místě dodání nového elektrozařízení, čímž porušila zákon o odpadech. Navrhl proto kasační stížnost zamítnout.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obecně namítanou existencí vad dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení platí, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[8] Uvedený kasační důvod tedy zahrnuje tři možné situace. Za prvé může jít o situaci, kdy došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující správní orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, kterou je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 4 Ads 90/2009-76).

[9] Žádné takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má plnou oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí (k tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68). Správní orgány si obstaraly dostatek podkladů pro závěr, že stěžovatelka neumožnila bezplatný zpětný odběr použitého elektrozařízení ve smyslu § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech, resp. pro závěr, že se dopustila přestupku dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech. K tomu odkazuje soud zejména na Protokol o kontrole ze dne 15. 11. 2019, č. j. ČIŽP/49/2019/11209 (dále jen „protokol o kontrole“), z něhož vyplývá, že stěžovatelka jakožto poslední prodejce elektrozařízení v minimálně v 95 případech nezajistila, aby konečný uživatel měl možnost při předání elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení. Dále bylo v protokolu o kontrole poukázáno na nesoulad mezi Všeobecnými obchodními podmínkami, Obchodními podmínkami uvedenými v sekci Doprava platba v rámci ČR a samotným prodejem, resp. nákupem elektrospotřebiče. Správní orgán I. stupně na základě zjištěných skutečností zahájil řízení o přestupku, a to oznámením ze dne 15. 1. 2020. V rámci řízení bylo nařízeno jednání, při kterém bylo umožněno stěžovateli podat vyjádření k věci. S námitkami proti protokolu o kontrole, jakož i s námitkami uvedenými v rámci ústního jednání, se správní orgán vypořádal v prvostupňovém rozhodnutí. Toto rozhodnutí napadla stěžovatelka odvoláním, o kterém rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, ve kterém srozumitelně a úplně vypořádal jádro argumentace stěžovatelky, resp. všechny stěžejní otázky. Rozhodnutí žalovaného netrpí ani žádnými jinými vadami ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro které by bylo třeba přistoupit k jeho zrušení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp.).

[10] Nejvyšší správní soud neshledal naplnění ani stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[11] Z judikatury vyplývá, že stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je dán, pokud soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis (normu), než který na věc dopadá, nebo pokud byl soudem sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009-48, ze dne 22. 12. 2011, č. j. 6 Ads 126/2011-124 atp.).

[12] Naplnění uvedeného důvodu stěžovatelka spatřovala v nesprávném výkladu ustanovení § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech. Nejvyšší správní soud jí nepřisvědčil.

[13] Soud předesílá, že již s účinností od 6. 1. 2005 byl do zákona o odpadech vložen díl 8, který stanovil povinnosti výrobcům elektrických a elektronických zařízení a dalším subjektům ve vztahu k těmto zařízením, která se stala odpadem (viz zákon č. 7/2005 Sb.).

pokračování

Tímto zákonem došlo k transpozici Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/96/ES ze dne 27. 1. 2003 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních (dále též „směrnice“), která si kladla za cíl mj. zavedení odpovědnosti výrobců elektrozařízení za sběr, zpracování, využití a odstranění odpadních elektrických a elektronických zařízení včetně financování těchto aktivit.

[14] Čl. 5 odst. 2 písm. a) směrnice stanovuje povinnost umožnit konečným držitelům a distributorům vrátit odpadní elektrická a elektronická zařízení z domácnosti přinejmenším bezplatně. Podle písm. b) téhož ustanovení směrnice pak členské státy zajistí, aby distributoři při dodávce nových výrobků zodpovídali za zajištění vrácení těchto odpadů distributorovi, a to přinejmenším bezplatně vždy jedno odpadní zařízení za nový výrobek, pokud jde o zařízení rovnocenného typu, které plnilo stejnou funkci jako dodávaný výrobek. Členské státy se od tohoto ustanovení mohou odchýlit pouze tehdy, pokud zajistí, že tak nebude vrácení odpadních elektrozařízení pro konečného uživatele náročnější a že pro něj zůstane bezplatné.

[15] Dle § 37g písm. g) zákona o odpadech se *zpětným odběrem* elektrozařízení rozumí *odebírání použitých elektrozařízení pocházejících z domácností od konečných uživatelů bez nároku na úplatu v místě zpětného odběru nebo v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení posledním prodejcem či v jeho bezprostřední blízkosti.*

[16] Dle § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech zajistí poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech, aby konečný uživatel měl možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně *odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodáváného elektrozařízení podobného typu a použití.*

[17] Dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech se *právníká nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku* tím, že *nezajistí zpětný odběr použitých výrobků určených ke zpětnému odběru nebo nesplní jinou povinnost související se zpětným odběrem.*

[18] Podle § 66 odst. 8 písm. d) zákona o odpadech lze za předmětný přestupek *uložit pokutu do výše 10 000 000 Kč.*

[19] Podle názoru Nejvyššího správního soudu je smyslem, resp. účelem § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech motivovat konečné uživatele elektrozařízení určených k použití v domácnostech, aby se po ukončení životnosti těchto zařízení při nákupu nového elektrozařízení nezbavovali použitých výrobků jako směsného komunálního odpadu či jiným nepřipustným způsobem, ale předali je subjektu, který zajistí jejich likvidaci, resp. recyklaci v souladu se zájmy na ochranu životního prostředí. Tento cíl je patrný i z důvodové zprávy k předmětnému zákonu. Zákon přitom vychází z „možnosti“ (nikoliv z „povinnosti“) konečného uživatele odevzdat použité zařízení. K tomu srov. výslovnou dikci zákona, podle něhož zajistí poslední prodejce elektrozařízení určených k použití v domácnostech, aby konečný uživatel měl *možnost* při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodáváného elektrozařízení podobného typu a použití. Slovo „možnost“ ve znění citovaného ustanovení tedy znamená alternativu pro

konečného uživatele, a nikoliv pro posledního prodejce. Jak tedy správně dovodil městský soud, použití výrazu „*možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke zpětnému odběru*“ nevyjadřuje možnost danou prodejcem, ale představuje alternativu pro konečného uživatele, jak se může použitého elektrozařízení bezplatně zbavit, a to právě tím, že jej odevzdá v místě prodeje, popř. v místě dodávky nového elektrozařízení. Uvedené ustanovení tedy nelze vykládat jako pouhou možnost danou poslednímu prodejci poskytnout tento zpětný odběr jako bezplatný. Uvedeným ustanovením zákonodárce zamýšlel ulehčit uživateli odevzdání starého zařízení, resp. motivovat ho k tomu, aby zařízení odevzdal tomu, kdo zajistí jeho likvidaci v souladu s pravidly pro nakládání s odpady (srov. mj. § 37k odst. 5 zákona o odpadech). Uvedený cíl ostatně vyplývá i z důvodové zprávy k zákonu o odpadech, podle níž bylo smyslem uvedené úpravy co nejvíce usnadnit a maximálně zpřístupnit odevzdání elektroodpadu a tím zajistit jeho zpětnou recyklaci. Tento cíl byl sledován ostatně i výše uvedenou směrnicí, která sloužila jako podklad pro přijetí předmětné novely zákona o odpadech (č. 7/2005 Sb.).

[20] Jak již bylo výše uvedeno, touto novelou došlo k transpozici Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/96/ES ze dne 27. ledna 2003 o odpadních elektrických a elektronických zařízeních, jejímž cílem bylo zavedení odpovědnosti výrobců elektrozařízení za sběr, zpracování, využití a odstranění odpadních elektrických a elektronických zařízení včetně financování těchto aktivit (k tomu srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2010, č. j. 1 As 17/2010-294, a ze dne 27. 10. 2010, č. j. 5 As 56/2010-128). V tomto směru směrnice zakotvovala povinnost umožnit konečným držitelům a distributorům vrátit odpadní elektrická a elektronická zařízení z domácnosti *bezplatně*. Členské státy měly zajistit, aby distributoři při dodávce nových výrobků zodpovídali za zajištění vrácení těchto odpadů distributorovi, a to přinejmenším *bezplatně* vždy jedno odpadní zařízení za nový výrobek, pokud jde o zařízení rovnocenného typu, které plnilo stejnou funkci jako dodávaný výrobek, přičemž odchýlit se členské státy mohly pouze za podmínky, že zajistí, že vrácení odpadních elektrozařízení nebude pro konečného uživatele *náročnější a že pro něj zůstane bezplatné*.

[21] V návaznosti na uvedenou směrnicí zákonodárce upravil zákon o odpadech, a to včetně ustanovení, podle kterých postupovaly správní orgány v dané věci [mj. § 37g písm. g) a § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech]. Zákonodárce do zákona o odpadech vložil povinnost zajistit zpětný odběr použitých elektrozařízení, která dopadá nejen na výrobce, ale i na jejich prodejce [§ 37g písm. e) zákona o odpadech]. Ti mají mj. povinnost zajistit pro konečného uživatele možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně *odevzdat ke zpětnému odběru použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení, a to ve stejném počtu kusů prodávaného elektrozařízení podobného typu a použití*. Takovým zpětným odběrem se přitom podle výslovné dikce zákona rozumí *odebírání* použitých elektrozařízení pocházejících z domácností od konečných uživatelů *bez nároku na úplatu* v místě zpětného odběru nebo v místě prodeje nebo dodávky nového elektrozařízení *posledním prodejcem* [37g písm. g) zákona o odpadech].

[22] Z výše uvedeného tedy vyplývá, že poslední prodejce je povinen zajistit *odebrání* použitého elektrozařízení pocházejícího z domácností od konečných uživatelů *bez nároku na úplatu* v místě dodávky nového elektrozařízení. Nelze proto souhlasit se stěžovatelkou, že dle § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech má poslední prodejce povinnost pouze

pokračování

zajistit, aby konečný uživatel měl možnost při nákupu elektrozařízení bezplatně odevzdat ke *zpětnému odběru* použité elektrozařízení v místě prodeje nebo dodávky. Takový výklad totiž zcela přehlíží shora popsany smysl a účel právní úpravy, kterým je docílit, aby použité elektrozařízení bylo zlikvidováno zákonným způsobem v souladu s ochranou životního prostředí. Pro naplnění uvedeného cíle je třeba, aby použité zařízení bylo odebráno a návazně předáno subjektu, který má takovou likvidaci zajistit. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je tedy zpětným odběrem třeba rozumět nikoliv jen převzetí použitého zařízení, ale i jeho odvoz (odběr) posledním prodejcem, resp. osobou zajišťující pro posledního prodejce odebrání použitých zařízení. Opačný výklad by *ad absurdum* vedl k tomu, že by sice poslednímu prodejci bylo použité elektrozařízení předáno, ten by jej však ponechal na stejném místě, kde bylo odevzdáno. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jestliže si zákazník zakoupí u posledního prodejce elektrozařízení jako náhradu za použité zařízení, má právo požadovat bezplatný odvoz (odběr) použitého zařízení posledním prodejcem. V případě, že poslední prodejce bezplatný odběr nezajistí, porušuje zákon o odpadech. Takový výklad odpovídá nejen znění zákona, ale naplňuje i jeho smysl a účel, jak to ukládá judikatura Ústavního soudu (srov. nálezy ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, ze dne 6. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 258/03, ze dne 26. 11. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3185/13 atd.).

[23] Optikou uvedeného nelze shledat důvodné ani námitky stěžovatelky. Nejvyšší správní soud nikterak nezpochybňuje výkladové pravidlo v pochybnostech ve prospěch přestupce, na které poukazovala stěžovatelka, v daném případě však takové pochybnosti dány nejsou. Ze zákona jednoznačně vyplývalo, jaké povinnosti stěžovatelka měla. Ostatně ze spisu vyplývá, že si jich byla i vědoma. Plnění zákonných povinností nelze považovat ani za nepřípustné „dotování“ dopravy, jak rovněž namítala stěžovatelka. Skutečnost, že stěžovatelka nabízela i další způsoby provádění zpětného odběru elektrozařízení, je v řízení o projednáváním přestupku irelevantní, neboť její zákonnou povinností bylo zajistit pro konečného uživatele bezplatný zpětný odběr i v místě dodávky nového elektrozařízení. Ze zákona o odpadech nelze dovodit ani oporu pro výklad stěžovatelky, že by se povinnost bezplatného zpětného odběru vztahovala pouze k některým nákupům těchto zařízení či pouze k některým způsobům dopravy. Takto zákon koncipován není. Ze zákona nevyplývá ani to, že by poslední prodejce mohl při převzetí elektrozařízení ke zpětnému odběru vyžadovat od konečného uživatele platbu za odvoz použitého elektrozařízení převzatého bezplatně ke zpětnému odběru. Zákon vychází z bezplatného odevzdání použitého zařízení konečnému prodejci, resp. osobě, která zajišťuje pro prodejce dopravu. Tento výklad ostatně zastává i odborná literatura, dle které systém zpětného odběru spočívá v oprávnění konečného uživatele vrátit po použití výrobek zpět jeho dovozci *bezplatně* (srov. DAMOHORSKÝ, M. a kol. Právo životního prostředí. Praha: C. H. Beck, 3. vydání, 2010, s. 436-437).

[24] Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy správní orgány a městský soud správně vyložily rozhodnou právní úpravu, kterou řádně aplikovaly na zjištěný skutkový stav věci. Správně dovodily, že stěžovatelka spáchala přestupek dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech tím, že nezajistila zpětný odběr použitých výrobků určených ke zpětnému odběru nebo nesplnila jinou povinnost související se zpětným odběrem.

[25] Nad rámec uvedeného a pouze pro úplnost lze zmínit aktuálně účinný zákon č. 541/2020 Sb., o odpadech, který s účinností od 1. 1. 2021 nahradil předchozí zákon o odpadech, resp. zákon č. 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností, ve znění pozdějších předpisů. Z nich rovněž vyplývá, že zpětný odběr výrobků s ukončenou životností musí poslední prodejce provádět vždy bez nároku na úplatu od konečného uživatele, přičemž se jedná o transpozici příslušné novelizované evropské směrnice. Z uvedeného vyplývá i konstantní snaha zákonodárce zajistit bezplatný odběr použitých zařízení za účelem jejich zákonem předpokládaného způsobu likvidace a tím zamezení nezákonnému nakládání s odpady. V případě nové právní úpravy se jedná pouze o jinou slovní formulaci, ale úmysl zákonodárce je stále stejný, tedy zajistit bezplatný zpětný odběr použitého elektrozařízení posledním prodejcem jak v místě prodeje, tak i v místě dodávky nového elektrozařízení.

[26] Ani žádné další kasační tvrzení nemělo potenciál vyvolat zrušení rozsudku městského soudu, resp. rozhodnutí žalovaného. Jejich argumentace má plnou oporu v právní úpravě. V podrobnostech proto soud odkazuje stran výkladu § 37g, § 37k a § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech na rozhodnutí žalovaného a rozsudek městského soudu.

[27] Městskému soudu lze vytknout pouze argumentaci v bodě 49 rozsudku, ve kterém bez zákonné opory, resp. bez náležitého odůvodnění zmínil možnost zakomponování předpokládaných nákladů odběru do ceny nového elektrospotřebiče. Tato část rozsudku však netvořila gros rozsudku městského soudu, jakož ani správních rozhodnutí. To stálo na tom, zda stěžovatelka spáchala přestupek dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o odpadech, kterého se dopustila porušením § 37k odst. 4 písm. a) zákona o odpadech. Jak již bylo výše uvedeno, tato stěžejní ustanovení vyložily jak správní orgány, tak i městský soud správně. Nedopustily se ani žádných zásadních vad, pro které by bylo třeba přistoupit ke kasaci jejich rozhodnutí.

[28] Z uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost bez jednání zamítl (§ 109 odst. 2 a § 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu